

CO MI VOLÁVAL JAROUŠEK...

Honzičku, mohl bys přijít zas ?

Bylo by to hezké od tebe !

Rád bych věděl, co mi vzkazují

ti hodní páni z STB. NOTUS

O OSUDECH ČESKÉ INTELIGENCE

Dostala se nám do rukou strojová práce ekonoma Rudolfa Zukala "Osudy české inteligence" /150 stran/. Její autor, docent a bývalý prorektor Vysoké školy ekonomické - nyní již patnáctý rok bagrista ! -, patří k těm socialistickým utopistům, kteří se domnívají, že předkládající nezvratná fakta vládnoucí garnituře usměrní ji alespoň k částečně osvícené hospodářské politice.

Od roku 1975, od tzv. XIV. sjezdu KSČ, kdy se jásalo nad "úspěchy" naší ekonomiky - "nejúspěšnějších pět let v našem vývoji" -, ve svých každoročních studiích "Zamyšlení nad statistickou ročenkou" analyzoval R. Zukal extenzivní faktory, varoval před zahraničním zadlužováním, dokazoval nemístnost ekonomického optimismu a předvídal nevyhnutelné hospodářské těžkosti. Po uzákonění "Souboru opatření" osvětlil jeho omezený vliv na chod čs. hospodářství. Většina těchto autorových prací byla adresována příslušným institucím. Odpovědi se však nikdy nedočkal, na nejvš/pohovorů v Bartolomějské ulici...

Nová práce R. Zukala má sedm kapitol. V první nazvané "Význam inteligence v období vědecko - technické revoluce" se stručně charakterizuje rostoucí úloha a význam inteligence jako nositelky současné nejprogressivnější výrobní síly - vědy. Ukazuje, jak ideologové se tvrdošíjně snaží zdůvodnit teoreticky vedoucí úlohu dělnické třídy tím, že neustále hovoří o rostoucí vrstvě dělnické třídy, u níž převažuje duševní práce nad fyzickou, a nazývají ji "mezní vrstvou dělnické inteligence". Na faktech tu autor dokazuje, jak na světovém trhu obrat s technickými a vědeckými poznatky roste podstatně rychleji než klasický mezinárodní obchod zbožím.

V druhé kapitole se popisuje postavení inteligence v československé společnosti dneška. Inteligenci je přisouzena úloha "služky" dělnické třídy, stále se užívá pejorativní označení "pracující inteligence", jako kdyby část inteligence nepracovala. Existuje přezíravý postoj ke vzdělání. Samy kádrové směrnice předsednictva ÚV KSČ dávají odbornost na třetí místo za politickou vyspělost a třídní uvědomělost. Každodenní inzeráty v rubrice volná místa s poznámkou "kádrové předpoklady nutné" říkají, že tato místa jsou vyhrazena pouze členům KSČ.

Podcenování vzdělanosti rovněž potvrzují statistické údaje, z nichž vyplývá, že ještě v roce 1983 více než 30 % míst určených pro vysokoškoláky bylo obsazeno stále lidmi s nižším vzděláním.

Třetí část práce se zabývá přípravou a výchovou inteligence v ČSSR. Jsou zde popsány jednotlivé školské "reformy" se všemi svými klady i zápory, které se u nás střídaly a rostly jako houby po dešti. Poslední školská přestavba je charakterizována jako příprava velkovýroby "quasi inteligence". Práskavé kritice jsou podrobeny třídní a politická kritéria při přijímání studentů na střední a vysoké školy, které znamenají pro tisíce nadaných studentů nemožnost získat vyšší vzdělání. Pokles odbornosti vysokých škol názorně ukazuje číselný přehled o úbytku profesoru a docentů v sedmdesátých letech, kdy každý pátý odborník z této kategorie musel opustit z politických důvodů vysokou školu ke škodě vědy i společnosti.

Pro českého čtenáře je jistě zajímavá další kapitola týkající se emigrace, neboť tyto údaje jsou "přísně tajné". Autor vypočetl podle oficiálních údajů roční rozdíly mezi přirozenými přírůstky obyvatelstva

a skutečnými přírůstky, a tak vypočetl pravděpodobnou emigraci. Na tuto kapitolu navazuje další část nazvaná "Specifický československý únik mozků". Jakoby nestačily ztráty způsobené emigrací, bylo ještě navíc postiženo politickými prověrkami sedmdesátých let po nástupu G. Husáka k moci na půl milionů lidí, vesměs kvalifikovaných a v plné životní tvůrčí síle. Připočteme-li k tomuto číslu i rodinné příslušníky, byl zorganizován takový "brain drain - únik mozků", jaký je ve světové historii ojedinělý!

Šestá část studie ukazuje důsledky, jaké měly tyto "prověrky" na mentalitu národa a zejména ekonomické inteligence: Vnitřní emigraci, odpolitizování, strach z nových a nekonvenčních myšlenek, nezájem o věci veřejné, patolizalství, průměrnost a její kult. Vesměs vlastnosti, které nejsou přirozeně živnou půdou pro vědecko - technickou revoluci.

Závěrečná část ilustruje na konkrétních číslech, jak se stále prohlubuje naše zaostávání za hospodářsky vysvětlými západními státy. Sumarizace škod, jichž se dopustila vládnoucí garnitura v oblasti vzdělanosti, nedá se číselně vyjádřit. Stejně jako škod v oblasti morální, kulturní a etické.

Čteme-li Zukalovu práci, je nám, jakobychem přihlíželi dokladům o úmyslném a plánovitém mrzačení českého / toho především / a slovenského národa. V předmnichovské republice se za dvacet let vystěhovalo téměř 280 tisíc lidí, za okupace přišlo o život na 350 tisíc lidí, část emigrantů se po válce nevrátila, a po roce 1945 opustilo republiku půl milionů lidí. Celkem tedy hodně přes milion! V některých letech dosahoval tento exodus vyvolaný politickou mocí přímo strašlivých rozměrů; v roce 1948 emigrovalo 146 tisíc, v roce 1969 137 tisíc, v letech 1979 a 1980 přes 73 tisíc /tehdy se vyjíměčně mohlo jezdit do Bulharska přes Jugoslávii/. Připočteme-li k tomu minimálně půl milionů lidí vyřazených z práce po roce 1969, je to přes půldruhého milionů lidských mozků, které mohly české a slovenské společnosti přinést značný užitek. Z celkového počtu pracujících lidí byl tak vyřazen téměř každý čtvrtý až pátý pracovník...

Spojíme-li tato fakta s vnitřním útlakem těch, co zůstali na svých místech, s nesvobodou potlačující tvůrčí práci a tvorbu, se snahou o důslednou sovětizaci všech oblastí naší společnosti a s dalšími faktory likvidujícími samostatný a tvůrčí rozvoj inteligence, pak vidíme, že tu jde skutečně o úsilí vyhlazovací. Okupanti i jejich spřezenci se snaží zbavit naše národy vrstvy, která byla v dějinách vždy jejich oporou i silou a nahradit ji poslušnou a odnárodněnou skupinou cynických politikářů, jimž osud národa a celé společnosti je zcela vedlejší.

Nás to však může vybízet jen k jedinému: Nevzdávat se, odolávat tomuto náporu všude, kde to je možno, ve velkých i drobných pracích, a připravovat promyšleně a cílevědomě podmínky pro změnu a obrát, k nimž jednou - dříve nebo později - přece jen dojde.

A pak i fakta shromážděná ve studii, o níž jsme referovali a která uvedla škody v oblasti ekonomiky a na úseku inteligence, budou předložena národnímu soudu nad těmi, kteří je bez ostychu a z nízkých protinárodních pohnutek způsobili.

SEVERUS

### NEZAPOMĚTE,

že podle zákona č. 35 z 25. března 1965 o dílech literárních, vědeckých a uměleckých má každý občan právo napsat a rozšířit "jakýmkoliv způsobem" svou práci v počtu, v jakém to potřebuje pro "okruh svých známých". Taková práce tímto způsobem rozšířená se nepokládá za "vydání", nepodléhá tedy autorskému zákonu z roku 1965 ani vydavatelskému zákonu z roku 1949. Týká se to veršů, povídek, novel, vědeckých a publicistických prací, hudebnin, výtvarných grafických listů apod./

V žádném případě nelze tyto opisy pokládat za vydání podle zákona z roku 1949, neboť k takovému "vydávání" je oprávněn pouze ten, kdo má "vydavatelské oprávnění" udělené podle tohoto zákona.

Pokud některé orgány chtějí rozšiřování vlastních prací postihnout podle vydavatelského zákona z r. 1949, jednají v rozporu se zákonem a porušují jej.